

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w P. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 307 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717 złotych tytułem kosztów procesu.

Powyższy wyrok wynikał z uznania za zasadne i podlegające uwzględnieniu żądanie zapłaty odszkodowania z tytułu zniszczenia rolet, do którego doszło podczas wykonywania usługi prania powierzzonej pozwanej. Sąd I instancji stanął na stanowisku, iż jakkolwiek technologia prania zastosowana przez pozwaną była prawidłowa, jej odpowiedzialność odszkodowawcza jako profesjonalisty prowadzącego działalność zarobkową wynika z zaniechania udzielenia zamawiającej informacji co do tego, że dodatkowe elementy plastikowe, z których wytworzona jest roleta mogą ulec uszkodzeniu w procesie prania automatycznego i w rezultacie naruszyć strukturę tkaniny rolet.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł interwenient uboczny po stronie pozwanej, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżący podniósł następujące zarzuty:

- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegające na wydaniu orzeczenia bez wszechstronnego wyjaśnienia sprawy i dowolną ocenę dowodów oraz dowolną ich interpretację, bez uwzględnienia całokształtu materiału dowodowego i wbrew zasadom doświadczenia życiowego, skutkujące błędną oceną opinii biegłego i pominięciem okoliczności, że:

a) zastosowana przez firmę pozwanej technologia prania rolet rzymskich była prawidłowa, zgodna z obowiązującymi normami i instrukcją prania tego rodzaju wyrobów tekstylnych, zalecaną przez producenta firan i zasłon;

b) niewskazaniu w uzasadnieniu racjonalnych i poddających się logicznej weryfikacji przyczyn przyjęcia za wiarygodne zeznań powódki,

z pominięciem wniosków biegłego co do braku świadomości pozwanej firmy o złej jakości kleju użytego do sklejenia plastikowych i metalowych elementów, sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia przyjęciu, że pozwana winna być świadoma, że każdy dodatkowy element z metalu bądź plastiku podczas prania w pralce automatycznej niesie ze sobą ryzyko uszkodzenia materiału;

c) dowolnej ocenie zeznań powódki oraz zeznań świadków, w wyniku których Sąd uznał, że powódka nie została poinformowana o konieczności zdjęcia dodatkowych elementów z plastiku lub metalu, a jeżeli tego nie zrobi to pranie odbywa się na jej ryzyko, a także, iż istnieje niebezpieczeństwo uszkodzenia rolet w przypadku pozostawienia elementów plastikowych, które były trwale złączone z firanami i zasłonami;

d) wartość zasłon i firanek nie odpowiada żądaniom pozwu albowiem ich wartość uległa obniżeniu o około 25 % wobec zawieszenia ich użytkowania przez okres ponad 1 roku na co wskazywał biegły w sporządzonej opinii;

- naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia pozostającego w sprzeczności z materiałem dowodowym, zgromadzonym w dacie wyrokowania, w szczególności opinią biegłego, w szczególności co do faktów: umiejscowienia i rodzaju uszkodzeń, prawidłowej technologii prania zastosowanej przez pozwanego uwzględniającej zalecane czynności przez producenta, niewłaściwego kleju niedostosowanego do warunków prania, zastosowanego przez producenta firan, o czym pozwany mógł nie wiedzieć, sugerując się metką umieszczoną przy firanach, wartości firan z daty zdarzenia objętej sporem;

- naruszenia art. 471 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie

i przyjęcie, że powódce przysługuje wobec strony pozwanej roszczenie odszkodowawcze ex contractu, a więc tym samym przyjęcie, że strona pozwana nie dochowała należytej staranności zawodowej;

- naruszenia art. 363 § 2 k.c. w związku z art. 487 § 2 k.c., a także w związku z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. poprzez zasądzenie na rzecz powódki świadczenia nieadekwatnego, bez udowodnienia przez powódkę wysokości roszczenia, bez uwzględnienia faktów, że w chwili zlecenia usługi pozwanemu firany nosiły ślady użytkowania oraz zużycia, co wynika wprost z opinii biegłego. Wartość firan w chwili oddania ich do prania była o wiele niższa niż kwota dochodzona pozwem, uszkodzenie firan nie wynikało z wadliwej technologii zastosowanej przez pozwanego, a z przyczyn, za które pozwany nie może ponosić odpowiedzialność.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy podkreślić, iż jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 1998 r.,

II CKN 4/98, publ. program komp. LEX nr 322031). Stwierdzić także należy, że jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne

i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko

w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Apelacja tak wymaganych zarzutów nie przedstawia i nie wykazuje, aby ocena dowodów oraz oparte na niej wnioski były dotknięte powyższymi uchybieniami.

Skarżący, kwestionując ustalenia Sądu I instancji, zaakcentował przede wszystkim ich sprzeczność z materiałem dowodowym w sprawie. Zdaniem interwenienta ubocznego nie uwzględniają one bowiem wniosków zawartych w opinii biegłego z zakresu chemii wskazujących zgodność zastosowanej przez stronę pozwaną technologii prania z obowiązującymi normami, a także na niezgodność oznaczeń umieszczonych przez producenta firan

z rzeczywistymi właściwościami chemicznymi i termicznymi tkaniny, z której zostały wykonane. Ze stanowiskiem tym nie sposób się jednak zgodzić, gdyż wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny nie pominął wniosków wynikających z opinii biegłego wyeksponowanych w apelacji. Przeciwnie, Sąd I instancji wyraźnie podkreślił, że brak wiedzy pracowników pralni, co do właściwości kleju zastosowanego przez producenta rolet, jest usprawiedliwiony. Zwrócił natomiast uwagę na to, że do uszkodzenia rolet doprowadziły także elementy metalowe i plastikowe, które w procesie prania spowodowały zaciągnięcia nitek tkaniny. Stwierdzenie to ma charakter podstawowy, albowiem rzutuje na odpowiedzialność pozwanej za szkodę powódki. Skarżący nie dostrzega, że niekorzystny dla strony pozwanej wynik sprawy wynika przede wszystkim z negatywnej oceny zachowania pracowników pralni, którzy zaniechali poinformowania powódki o ryzyku jakie wiąże się z poddaniem procesowi prania rolet wyposażonych dodatkowo

w elementy metalowe i z tworzywa sztucznego. Z kolei nie zostało wykazane, że podczas oddawania rolet do prania, powódka została uprzedzona

o możliwości uszkodzenia rolet przez dodatkowe elementy plastikowe

i metalowe. Pozwana poza głośnym twierdzeniem nie przedstawiła żadnego dowodu na tę okoliczność, co przy jednoznacznym zaprzeczeniu przez powódkę, nie pozwala uznać tego faktu za udowodniony.

Chybiony są także zarzuty prawa materialnego, w ramach których skarżący kwestionuje samą zasadę odpowiedzialności strony pozwanej oraz wysokość zasądzonego na jej rzecz odszkodowania. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych za prawidłową należy uznać konkluzję Sądu Rejonowego, że pozwana podjęła się zrealizowania usługi obejmującej osiągnięcie rezultatu w postaci usunięcia zabrudzeń i przez to przywrócenia pełnych walorów użytkowych czyszczonych rolet. Umowa taka ma charakter umowy o dzieło (tak, słusznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 maja 1986 r., III CRN 82/86, OSNCP 1987 nr 8, poz. 125). Dlatego przyjmując zamówienie od powódki, strona pozwana winna postąpić stosownie obowiązku wynikającego z przepisu art. 634 k.c. Zgodnie z którym, jeżeli materiał dostarczony przez zamawiającego nie nadaje się do prawidłowego wykonania dzieła albo jeżeli zajdą inne okoliczności, które mogą przeszkodzić prawidłowemu wykonaniu, przyjmujący zamówienie powinien niezwłocznie zawiadomić o tym zamawiającego. Za wady materiału wykonawca nie odpowiada, jeśli uprzedził o nich klienta (szerzej patrz, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2005 r., II CK 134/05, MoP 2005 nr 23, str. (...)).

W świetle powyższych uwag nie ulega wątpliwości, że pozwana miała obowiązek dokonania oceny możliwości poddania dostarczonych przez powódkę rolet procesowi prania. Ocena ta nie mogła odnosić się tylko do oznaczenia umieszczonego na materiale przez producenta rolet – do czego apelujący zdaje się przywiązywać nadmierne znaczenie – ale także powinna uwzględniać właściwości wszystkich materiałów, z których złożono roletę. Łącznie z ryzykiem związanym z ich mechanicznym oddziaływaniem na siebie w pralce automatycznej. W dalszej kolejności na pozwanej spoczywała powinność poinformowania zamawiającej o tym fakcie i przystąpienia do wykonania dzieła dopiero w następstwie uzgodnień z powódką i wyrażenia przez nią zgody na poddanie procesowi prania rolet w całości, wraz z elementami metalowo-plastykowymi. Skoro brak jest jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu, że pozwana dochowała należytej staranności w tym zakresie, przesądza to w istocie, że skarżący nie sprostął obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Nadto skarżący zdaje się zapominać, że oceniając, czy doszło do nienależytego wykonania zobowiązania w rozumieniu art. 471 k.c. i budując

w związku z tym wzorzec należytej staranności, jaką winna wykazać pozwana wykonując prace, uwzględnić należało wyższe wymagania z uwagi na zawodowy charakter jej działalności. W odniesieniu do stosunków o charakterze zawodowym konieczna jest staranność na poziomie wyższym od przeciętnej. Zasadne jest konstatacja, że każdy podmiot gospodarczy, prowadząc działalność, spełnia jednocześnie wszystkie warunki do prowadzenia takiej działalności gospodarczej, a do takich warunków należy posiadanie wiadomości i umiejętności fachowych na poziomie wymaganym

w obowiązujących przepisach. Koreluje z tym właśnie przywołany wcześniej przepis art. 634 k.c., będący wyrazem przyjęcia przez ustawodawcę słusznego założenia, że wykonawca dzieła posiada odpowiednią wiedzę i profesjonalne przygotowanie, a zatem to on powinien dokonywać oceny, czy materiał dostarczony przez zamawiającego nadaje się do prawidłowego wykonania dzieła. Zamawiający, w związku z tym, że decyduje się na zamówienie dzieła, z reguły nie posiada wiedzy i przygotowania fachowego. Przyjmujący zamówienie powinien zatem powstrzymać się od wykonania dzieła, w sytuacji gdy dostarczony przez zamawiającego materiał jest do tego nieprzydatny.

W przedmiotowej sprawie pracownicy pozwanej winni stwierdzić ryzyko uszkodzenia w pralce automatycznej dostarczonej przez powódkę rolety

i powstrzymać się z dalszym wykonaniem prac oraz wyjaśnić jakie mogą być konsekwencje zignorowania tego ryzyka. Z uwagi na fakt, iż pozwana nie wykonała prawidłowo obowiązku z art. 634 k.c., nie może skutecznie zwolnić się od odpowiedzialności odszkodowawczej wobec powódki.

Nie można wreszcie zgodzić z apelującym, że należne powódce odszkodowanie winno zostać pomniejszone proporcjonalnie do stopnia zużycia rolety w dacie zaistnienia szkody. Godzi się zaznaczyć, że obowiązujące przepisy statuują zasadę pełnej kompensaty szkody (art. 361 § 2 k.c.), a sytuacja poszkodowanego nie może ulec pogorszeniu względem stanu sprzed szkody. W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, iż gdyby nie uszkodzenie rolety

w wyniku poddania jej nieprawidłowo przeprowadzonemu procesowi prania, mogłaby być nadal używana przez powódkę, a jej zużycie określone przez biegłego na 25 % nie stanowiłoby w tym przeszkody. Roleta po praniu miała odzyskać pełnię walorów użytkowych. Jej uszkodzenie spowodowało zaś konieczność zakupu przez powódkę nowej rolety, gdyż naprawa dotychczasowej jest z przyczyn technologicznych niemożliwa bądź nieopłacalna.

Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 3 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804 ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 450 złotych kosztów zastępstwa procesowego.